

La soledat, senyera.

Els dolcs humans fereixen
el meu cor isolat,
i els altres, no ho coneixen.
Puix mai no transcendeixen
en creuen cuirassat.
; Mes, no! Res no em cuirasse;
; vaig, sempre, a pit obert!
Sols perquè el gest fereix,
no es deu negar la traça
d'allò latent i cert.
No és signe d'egoisme
l'isolament, com diu
la gent que fa civisme
servint el seu proïsme
cruel i insensitiu.
Mai no s'isolaria
qui viu, amb ell, tot sol,
només per covardia.
Viu al secret, hi viu
son íntim discorsol.

No és còmoda ni amable
la vida en solitud.
Senyor i miserable,
totthom insociable
és un heroi verçut !
